

MARTIN ŠTEFKO
FOTOGRAF

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

FOTOGRAF

Text © Martin Štefko, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-55-7

ISBN 978-80-53027-56-4 (PDF)

ISBN 978-80-53027-57-1 (ePub)

ISBN 978-80-53027-58-8 (MOBI)

Pro Gibbi G

PROLOG

Robert Jenkins zmlkl a čekal na Hankovu reakci. Právě spolu strávili zhruba hodinu hovorem, v němž Hankovi sdělil informace, o nichž si myslel, že je nikdy nikomu neřekne. Informace natolik nesmyslné, že se jim dalo jen těžko věřit. A to i v případě, kdy vycházely z úst renomovaného psychiatra. Pověděl Hankovi příběh Alexandry Julianne Montgomery, ženy všem známé jako vražedkyně, která se nikdy nepřestala usmívat. Řekl mu nejen o tom, že měl k Alexandře před její popravou nejbliž, ale i o tom, jak se mu Alexandra otevřela a že odhalil pravdu – kdo zabil oněch sto šedesát osm lidí, za jejichž vraždy skončila na poslední míli. Vysvětlil Hankovi, proč jí uvěřil. A pak Hankovi svěřil ještě jednu zásadní skutečnost – těsně před svou smrtí mu Alexandra předala seznam skutečných pachatelů všech zločinů, za něž byla odsouzena. A detektiv teď mlčel.

„Jsi tam, Hanku?“ ujišťoval se Robert.

„Ano.“

„A... co si o tom myslíš?“

„Nemám důvod ti nevěřit.“

„I když je to tak... šílené? Je mi jasné, že na první pohled to zní jako pohádka, sám dobře vím, jak těžko se člověk s něčím takovým srovnává, ale fakt ti nelžu.“

„Jak říkám, nemám důvod ti nevěřit.“

Robertovi jako by spadl ze srdce balvan. Přesto zůstával opatrný. „Takže... nepříjde ti to divné?“

„Samozřejmě že ano, ale to, co říkáš, do sebe zapadá. Nevidím v tvém vyprávění žádnou nesrovnalost. Navíc to vysvětluje, proč nebylo dost důkazů pro všechny vraždy, které Alexandra spáchala. A tím se jen potvrzuje, že Fotografem byl už od začátku někdo jiný.“

„Do-dobře.“

Robert chtěl ještě něco dodat, tentokrát ho však Hank předběhl: „Tenhle případ se ale odehrál v roce 2013.“

„Ano, to je pravda.“

„Proč ses rozhodl s tím seznamem vyrukovat až teď, po pěti letech?“

Robert se nadechl a pak jen vydechl. Nakonec se vzmožil na odpověď: „Nevěděl jsem, co s tím dělat.“

„Teď už to víš?“

„Ne. Ale jak jsme po delší době v kontaktu, uvědomil jsem si, že ty bys mohl být člověk, který to vědět bude.“

„A co kdybych ti nevěřil?“

„Tak bys pořád měl seznam víc jak stovky vrahů, se kterým bys mohl něco podniknout. Jsi detektiv, takže tak nějak předpokládám, že bys věděl, jak s ním naložit.“

„Když jsi mi zavolał, tvrdil jsi, že víš, kdo je Fotograf.“

„Ano, jeho totožnost je na seznamu uvedena.“

„Proč ses s touhle informací nepřihlásil dřív?“

„A komu? Kdo by mi věřil? Ještě by policie podezírala mě.“

„Ano,“ souhlasil Hank. „Ten seznam má jednu velkou vadu.“

„Jakou?“

„Je to jenom seznam. Když chceme vraha dostat, potřebujeme důkazy.“

„A je snad někdo lepší než ty? Když budeš znát totožnost, trochu ti to práci usnadní, ne?“

„Ne nutně.“

Robert nevěděl, jak na to reagovat.

Po chvílce promluvil Hank: „Nechci znát jeho totožnost.“

„Cože?“ nepochopil hned Robert.

„Nechci znát Fotografovou totožnost.“

„Ale... proč ne?“

„Stejně budu potřebovat důkazy.“

Robert si s odpovědí dával načas. „Je to snad proto... Máš snad pocit, že kdybys to nedokázal sám, nebude to... ono? Potřebuješ v sobě ukojit spasitelský komplex?“

„Říkej tomu, jak chceš, ale chci Fotografa odhalit sám.“

„A co když bude znovu zabíjet?“

„To dělal už v době, kdy jsi znal jeho totožnost ty.“

Robert Jenkins mlčel. Uvědomoval si, že svou nečinností napomáhal zločinu. Slyšet to ale od někoho jiného bolelo víc než vlastní temné myšlenky. Nezdálo se však, že by tohle Hank chtěl nějak víc řešit.

„Dej mi měsíc,“ řekl detektiv.

„Měsíc na co?“

„Měsíc na to, abych Fotografa odhalil. Když to nedokážu do měsíce, vezmu si ten seznam.“

Robert polkl. „Zní to jako trochu hloupá hra.“

„Přesně tu Fotograf hraje. Chci ho dostat, Roberte, za každou cenu, ale chci to nejdřív zkusit po mém.“

„Ty mi nevěříš, vid?“

„Věřím.“

„Takže seš ke všemu i egomaniak.“

„Bylo by to až tak překvapivé?“

„Ani ne. Takže měsíc?“

„Ano, měsíc.“

„A pak?“

„Pak se ujistím, že Fotograf už nikdy fotit nebude.“

Č Á S T P R V N Í
K D O J E V R A H ?

FOTOGRAF (2018)

Hanka pustili z nemocnice po týdnu. Musel několikrát na ultrazvuk. Kontrolovali, jestli nemá vnitřní krvácení. Po sedmi dnech podepsal reverz, protože doktor jeho propuštění nedoporučil. Hank se cítil dobře. Finister O'Halloran ho jen střelil do břicha, nic víc. Klid ho venku ale rozhodně nečekal. Z interního už se za ním stavili. Přesně jak Vincent Ochoa předpokládal – půjdou po něm. Hank Giorgio je vysoko na jejich seznamu. Vůbec nevadí, že veřejně je vidět v tom nejlepším možném světle. Je moc divný na to, aby ho nechali na pokoji. A zabití kolegyně je dost dobrý důvod, aby se po něm začali vozit a pokusili se ho od policie vystrnadit. V nejčernějším možném případě by mohli dosáhnout i toho, že si svůj prohřešek odpyká ve vězení. Přesto Hank nepochyboval, že udělal správně. Nemohl tam Larisu jen tak nechat. Prostě nemohl.

Odřezané ruce.

Odřezané nohy.

Rozřezané břicho.

Zmlácená.

Znásilněná. Nesčetněkrát.

Umírající.

Ne, nemohl ji tak nechat. Nemohl ji nechat žít s tím, že byla ženou plnou síly, ale měla by dál pokračovat jako torzo, co si ani neutře zadek. Věděl, že by to Larisa nechtěla.

„Pes.“

Její poslední slovo. Aby ji utratil jako psa. Psa, který už je skoro mrtvý, ale jeho tělo si to ještě nepřipustilo. Hank jí vyhověl.

Když si na Larisu vzpomněl, cítil se dobře. Osvobodil ji. Ne, neudělal nic špatného. Ať si interní bude tvrdit, co chce, neudělal nic špatného. Smířil se s tím už ve chvíli, kdy mačkal kohoutek. Ale věděl, že tuhle ránu ti, co ho chtějí vidět na dně, nenechají zahojit. Budou ji jitřit, aby z ní tekla další krev a klidně i hnís, nechají ránu zanítit. Je jedno, že je lidská bytost a může trpět, na tom jim nezáleželo. A jemu nezáleželo na tom, že podobnému tlaku bude vystaven. Unese ho.

Domů ho přivezl taxík.

Do bytu se dostával pomalu. Zranění bolelo. Tělo si zvykalo, že už mu do žil neproudí žádná analgetika. A to je dobře. Bolest je dobrá. Bolest trochu otupuje jiné aspekty života, na něž člověk nechce myslet. A Hank pořád na něco myslel. Jak se tělo zotavovalo, myšlenky se přes sebe přelévaly v bouřích. A rozhovor s Robertem Jenkinsem rozhodně ničemu nepomohl. Případ Fotografa se vrátil do popředí jeho mysli a Hank neměl stání. V nemocničním pokoji si nemohl pořádně urovnat myšlenky, potřeboval svou stěnu, vidět všechny spojitosti, potřeboval se do případu znovu ponořit, aby poznal, co mu uniklo.

Stál před dveřmi do bytu a vyndával klíče z kapsy. Udělal to automaticky, ale pak se zarazil. Zaklepal.

Dveře se otevřely skoro okamžitě.

„Dobrý den, Marino,“ pozdravil a počkal, až ho nová spolubydlící pustí dovnitř.

„Dobrý den,“ odvětila a nechala ho kolem sebe projít.

Hank se rozhlédl a pak jen konstatoval: „Skoro s ničím jste nepohnula.“

„Jo, na to z vás mám moc velký respekt... to jako strach.“ Zavřela dveře.

„Měla jste všechno, co jste potřebovala?“

Marina se uchechtla. „V těchhle podmínkách? Ani ne, ale pořád lepší než na Kapverdách. Je tu elektřina, horká voda, a když mám hlad, můžu si snadno někam zajít. Nebo si něco objednat. To je luxus.“

„Spalo se vám dobře?“

„Časový posun tři hodiny, na to jsem si zvykla celkem snadno. Máte ale tvrdou postel.“

„Jsem na ni zvyklý.“

„No, já ne. Bolí mě celý člověk. Ale v pohodě, dneska padám. Vyberu si motel, kde mají krásně měkkou postel.“

„Nechcete tu zůstat?“ zeptal se Hank jakoby nic, zatímco si sedal ke stolu, na který odložil to málo, co s sebou měl v nemocnici.

Marina sledovala, jak se detektiv pohybuje opatrně, a málem se zeptala, jestli neodešel z nemocnice příliš brzy, ale nakonec to nechala plavat. Samozřejmě že odešel brzy, ale tohle nebyl normální člověk. A pak jí konečně došlo, na co se jí ptal. „Zůstat? Jak to myslíte?“

„Pochybují, že je vaše finanční situace natolik dobrá, abyste si mohla dovolit hotel, který by vyhovoval představě o kvalitním bydlení, a tak si říkám, jestli by nebylo lepší, kdybyste zůstala tady. Je mi jasné, že byt není příliš velký, nebudeme zde mít ani jeden dost soukromí, ale vejdemo se.“

„Máte jenom jednu postel.“ Posadila se ke stolu naproti Hankovi.

„Ale velkou.“

„Chcete spát společně na jedné posteli?“

„Nelíbí se vám to?“

„Nevím, jestli vás znám dost dlouho.“

Hank nijak nereagoval.

„Myslíte to vážně, co?“ zeptala se nakonec Marina.

„Ano.“

„A nepřijde vám divné, že se známe vlastně jenom z Kapverd, pak jsme se chvíli neviděli a teď spolu začneme spát v jedné posteli? A to ani nemluvíme o tom, že jsme se seznámili při řešení případu vaší zabitě manželky.“

Hank pokrčil rameny. „Jen jsem myslel, že by to pro vás bylo přijatelnější.“

„Ale nechcete mě jenom dostat do postele, že ne? Vidíte chudinku, co přiletěla z Prdelákova do velkého města, tak toho zneužijete.“

„Připadám vám takový?“

Tentokrát pokrčila rameny Marina. „Jestli se budeme bavit o tom, jak mi připadáte, tak tu vážně přespím, protože to je nadlouho.“

„Ne, nenechávám vás tu spát proto, abych jakkoli zneužil vaší pozice. Pokud byste ale chtěla sex, nebráním se tomu.“

Marině spadla brada. Pak se jí ze sebe podařilo dostat: „Co-cože?“

„Omlouvám se, někdy jsem moc přímočarý. Nejspíš za to může chemie, která mi ještě koluje tělem. Nepřemýšlím tolik o emocích jiných. Chtěl jsem jenom naznačit, že člověk má určité potřeby, které vyžadují naplnění. Máte je i vy. Pokud byste je chtěla

naplnit a neměla k tomu nikoho jiného, jsem společnému pohlavnímu styku otevřený.“

Marina se zašklebila a trochu se od stolu odtáhla. „Tak teď vážně nevím, jestli je dobrý nápad tady s vámi zůstat.“

„Nemyslím to zle. Nemusíte se bát, že se na vás budu v noci dobývat. Spím...“ Hank se na chvíli odmlčel, jako kdyby hledal správná slova. „Sandra říkala, že jako Dracula.“

Marina tázavě pozvedla obočí.

„Lehnu si na záda, dlaně si položím na hrudník a usnu. Probudím se pak ve stejné pozici.“

„Jako vážně?“

„Ano. Jsem ale schopný spát i v křesle, pokud vám první varianta nevyhovuje.“

„Jo, na to křeslo jsem se chtěla zeptat.“

„Proč je otočené do zdi?“

„Ano.“

„Dobře se mi tak přemýšlí. Nevidím nic, co by mě rušilo.“

„Tak proč máte stěny ověšené případy?“

„Kolem té chodím, pozoruji, hledám vazby. V křesle si třídím myšlenky.“

Marina pokyvovala hlavou. „Jste fakt magor.“

Hank to přešel. „Zůstanete tedy?“

Marina se nadechla a dlouze vydechla. „No nebudu lhát, máte mě prokouknutou. Hotel je pro mě moc drahý. Ale svůj pobyt tady vám zaplatím.“

„Peníze nepotřebuju.“

„Ale—“

„Ale něco bych potřeboval.“

„A co?“

„Udělal byste mi čaj?“

Marina se usmála. „Takže si to tady odpracuju, co? Budu něco jako služka?“

„Možná jen chvíli,“ řekl Hank bez úsměvu. „Zrovna teď se necítím na to, abych vstával.“

„Nemyslela jsem to nijak–“ Marina se zvedala, aby šla natočit vodu do rychlovarné konvice.

„Ani já vás nechci zneužívat, ale ten čaj by teď bodl. Zatím objednáám něco k jídlu. Co byste si dala?“

„To už máte hlad?“ podívala se na hodinky, které ukazovaly deset hodin dopoledne.

„Nemocniční strava není zrovna vydatná.“

Marina se ťukla do čela. „No jo. Něco vyberte, přizpůsobím se.“

* * *

Hank seděl v křesle, tentokrát mířilo do místnosti. Když měl společnost, nechtěl se otáčet zády. Alespoň tak to Marina vnímala. Možná jen chtěla Hanka vidět vřelejšího, než jakým skutečně byl. Právě před sebe beze slova civěl asi hodinu. Ona si mezitím procházela pracovní inzeráty. Hank jí těžko zajistí místo u policie, když nejspíš sám o práci přijde. Jeho upřímnost ji stále odzbrojovala.

Na stole ležely dvě krabice od pizzy, v jedné dva dílky. Přemýšlela, že by si ještě kousek dala, ale vzhledem k tomu, že poslední dny seděla a nevypadalo to, že by se na tom mělo cokoli změnit, řekla si, že víc jídla by jen vedlo k většímu objemu, po němž netoužila.

Odtáhla se od počítače. Nadechla se, jako kdyby chtěla něco říct, ale pak slova polkla. Už se chtěla vrátit k inzerátům, když Hank promluvil: „Klidně se ptejte, Marino, já svět kolem sebe vnímám.“

„Právě tím jsem si nebyla jistá. Víte, že hodinu zíráte do jednoho místa?“

„Ano, může to tak vypadat.“

„A co teda děláte? Meditujete?“

Jako by se nad tím Hank skutečně zamyslel. „Přemýšlím. Srovnávám si v hlavě myšlenky, hledám vazby, analyzuji.“

„A co konkrétně?“

„Chtěl bych se soustředit na Fotografa, ale myšlenky mi stále přeskakují jinam.“

„Kam?“

„K bolesti v břiše, k poslednímu případu, k těm předchozím, které zůstaly nevyřešeny, k tomu, co mě čeká u soudu.“

„Myslíte, že se to dostane až tak daleko?“

„Zabil jsem policistku. Pokud budou chtít, najdou dost důkazů a navlečou to tak, abych z toho vyšel jako vrah.“

Marině přeběhl mráz po zádech. „Ale z toho, co jsem pochopila, jste ji opravdu zabil.“

„Já netvrdím, že ne. Tvrdím, že to bylo v tu chvíli správné. Co byste udělala vy na mém místě?“

Marina neměla odpověď, proto raději změnila téma: „A co budete dělat teď? Jak budete fungovat?“

„Jsem mimo službu, takže bych asi měl odpočívat.“

„Nevypadáte na někoho, kdo rád odpočívá.“

Hank mlčel.

„Takže?“

„Hodlám vyřešit případ Fotografa.“

„Jen tak?“ Marina luskla prsty. „Tohle je... jak starý případ?“

„Táhne se už skoro sedmnáct let.“

„Sedmnáct let,“ zopakovala Marina. „A vy si myslíte, že to teď vyřešíte?“ Znovu lusкла prsty.

Hank se na ni dlouze zadíval, skoro to vypadalo, že už neodpoví, když nakonec pronesl: „Za měsíc budu vědět, kdo se pod identitou Fotografa skrývá.“

Marina měla co dělat, aby nevyprskla smíchy, ale rychle si uvědomila, že to, co pronesl, není hláška ze špatného kriminálního filmu, ale že slova myslí vážně. „Kde... kde berete tu jistotu?“

„Nemám nic moc jiného, na co bych se soustředil.“

„Co vyšetřování vaší osoby?“

Hank mávl rukou. „Nechám jiné, aby se tím trápili. Já se budu soustředit na Fotografa. A jelikož mě nic nebude rozptylovat, přijdu na to.“

„Jen tak?“ zopakovala Marina.

Hank znovu zavrtěl hlavou. „Samozřejmě že ne jen tak. Je to náročný případ. Potřebuji co nejvíc informací, potřebuji takové, které jsem doteď neměl. Potřebuji nad případem přemýšlet, hledat vazby, které jsem doposud nenašel, najít lidi, kteří mají se zločiny něco společného, ale ještě s nimi nikdo nemluvil, potřebuji se na případ podívat z jiných úhlů. A pak ho vyřeším.“

„To zní... není to na jednoho člověka trochu moc?“

Hank se usmál, na což nebyla Marina připravená. Už podruhé během chvilky ji v Hankově přítomnosti zamrazilo. „Ale já přece nejsem sám.“

„Jak to...“ nedopověděla, protože věděla, jak to myslí.

„Můžete mi pomoci.“

„Ale... jak?“

„Co víte o případu Fotografa?“

„Co se člověk dozví z internetu.“

„A to je právě ono. Jste víceméně nezasvěcená. Třeba bude zrovna váš pohled tím potřebným, který mě navede správným směrem.“

Nastalo ticho.

Marina netušila, co se Hankovi honí hlavou. Ale i jí myšlenky přeskakovaly jedna přes druhou. Až z toho nakonec vykryštovala jedna, o níž se potřebovala podělit. „Takhle fungujete, že jo?“

„Jak to myslíte?“

„Vy a vaše parťačka. Takhle jste fungovali. Ona vás usměrňovala, když jste tápal. Ona dokázala přijít s myšlenkou, která vás nenapadla. Postrčila vás a vy jste to pak dotáhl do konce.“

„Nevím, jestli se takhle dá Larisina práce bagatelizovat, ale ano, lépe se mi pracuje v tandemu, protože já některé skutečnosti opomímám, kdežto druhý s nimi pracuje. Učím se, celý život se učím, ale něco se prostě naučit nedovedu. Emoce jsou pro mě pořád oříšek.“

„Velmi mírně řečeno. Takže se do toho pustíme společně?“

„Ano.“

„A kde začneme?“

Hank si povzdechl. „Tohle není věta, kterou bych říkal často, ale potřebuji si odpočinout.“

„Do-dobře, samozřejmě.“

„Půjdu si na chvíli lehnout a pak se do toho pustíme.“

„Ještě dnes?“

Hank rozhodil rukou, aby obsáhl celou zeď polepenou fotografiemi, dokumenty a počmáranou spojovacími čarami. „Základní přípravu už mám hotovou.“

„Všimla jsem si.“

„Za hodinku jsem zpátky.“ Hank odešel do ložnice a spal až do druhého dne.

Hank neměl doma kávovar, a tak si Marina dělala kávu rozpustnou, na což nebyla zvyklá. Taková vymoženost jako dobrá káva se dostala i na policejní oddělení na Kapverdách. Hank pil hlavně čaj, což ona zase nemusela, pokud se nehodlala zahřát. A v Hankově bytě se zahřívat nepotřebovala. I když bylo venku málo stupňů, v bytě bylo příjemně. Venkovní teploty ji překvapovaly, na ostrovech v téhle době takové chladno nepanovalo. Neustále nějaká změna.

„Co víte o Fotografovi?“ zeptal se Hank, který se v křesle podpíral polštářem. Marina by mu řekla, že byla pitomost opouštět nemocnici. Zbytečně. On věděl, co dělá. Nebo si to alespoň myslel.

„Jak jsem říka—“

„Co *konkrétně* o tomhle případě víte?“

„Konkrétně?“ Marina se opřela do židle a trochu zvrátila hlavu, takže jí dredy dopadaly skoro až na zem. Doma je nosila rozpuštěné. „Je to vrah, který se vyznačuje tím, že svoje oběti fotí. V podstatě je fotí, zatímco je popravuje.“

Hank přikývl. „Co dál?“

„Pokud se nepletu... posílá fotografie... nevím, policii nebo do novin. Podle nich se pak oběti našly.“

Hank znovu přikývl. „Ano, nejprve posílal fotografie do novin, ale pak je začal posílat přímo na policii. Soudíme, že to udělal proto, aby ukázal, jakou má nad policií převahu. Do novin fotky pošle každý druhý, ale přímo policii, to už chce kuráž. Ještě něco?“

„Měl dvě období, kdy vraždil. Nějak na začátku tisíciletí a teď v poslední době.“

„První série vražd probíhala v letech 2001 až 2003. Druhá pak od roku 2017 do současnosti – protože není jisté, že skončila, kloníme se spíš k tomu, že nikoli. V první sérii zabil celkem deset žen.“

„Myslíte, že to chtěl prostě zaokrouhlit?“

„Nepřikládám tomu zásadní význam.“

„A je jisté, že se jedná o vraha, ne vražedkyni?“

„Podle zaměření na ženy, násilných stop na tělech obětí, komplikovaných aranží, kdy některé byly skutečně fyzicky náročné, soudíme, že je pachatelem muž.“

„Myslela jsem, že se v určité době mluvilo o tom, že tyhle vraždy spáchala ta... smějící se vražedkyně.“

„Ano, ale v tomhle případě se jí nepovedlo nic dokázat, protože tam byly časové nesrovnalosti. Nemluvě o tom, že Alexandra Montgomery je po smrti a Fotograf vraždí dál.“

„Co spojuje oběti kromě toho, že jsou ženy?“ ptala se Marina.

„Všechny mají společné to, že se nenarodily v New Yorku. Všechny ve věku dvacet až třicet pět let, žádná starší.“

Marina se na Hanka dlouze podívala. „Vy si je všechny pamatujete, co?“

Hank se ani nenadechl, když začal odříkávat: „Elisa Durham, nalezena 10. října 2001.

Sandra Terry, 19. listopadu 2001.

Esmeralda Kirkman, 29. prosince 2001.

Lizzy Serman, 3. února 2002.

Reneé Richards, 4. dubna 2002.

Dana Fox, 21. května 2002.

River Summers, 10. července 2002.

Yolanda Quentin, 9. září 2002.

Winter Gear, 11. prosince 2002.

June Marsh, 5. února 2003. Poslední oběť první Fotografovy série.“

Marina jen zavrtěla hlavou. „Každou oběť tedy dělil víc jak měsíc.“

„Ano, ale vzhledem k tomu, jak komplikovaná byla některá focení, jeví se ten čas poměrně krátký, neboť si vrah musel oběť vyhlédnout, pozorovat a připravit si i místo pro focení.“

„Deset vražd a nikdy se mu nikdo nedostal na kobytku?“

„Stovky výslechů blízkých, známostí i náhodných osob, které by mohly mít s oběťmi nějakou spojitost, a ne, nic nevedlo ke konkrétnímu obvinění.“

„A pak to na čtrnáct let přestalo.“

„Ano. Zničehonic. Policie se obávala, že vraždy budou pokračovat, ale vrah se odmlčel. Vyšetřovatelé, kteří dělali na první sérii, jsou po smrti, ale Fotograf se vrátil.“

„A vy jste převzal vyšetřování.“

Hank přikývl.

„Kolik žen zabil teď, ve druhém období?“

„Zatím pět.“

„Za necelé dva roky?“

„Ano, jako kdyby zpomalil. Rozestupy mezi vraždami jsou delší jak tři měsíce.“

„A od poslední vraždy uběhlo...?“

„Víc jak tři měsíce,“ odušil Hank.

„Takže...“ nedokončila Marina očividně.

Hank přesto doplnil: „Ano, očekávám, že každou chvíli by mohlo dojít k další vraždě.“

Marina otevřela ústa, ale chvíli jí trvalo, než konečně řekla: „A připravujete se nějak?“

Někdo jiný by se ušklíbl, ale Hank výraz nezměnil. Nezměnil ho ani ve chvíli, kdy ho píchlo bolestí, přesto to Marina poznala. Kdykoli se pohnul a zranění ho zabolelo, jeho jinak plynulý pohyb se narušil. Hank řekl: „Rád bych se připravil, ale nebyli jsme schopní vystopovat jakoukoli spojitost mezi vraždami, která by naznačila, kde zaútočí příště.“

„Podobnost obětí nepřinesla žádný specifický vzorec?“

„Ne takový, abychom zúžili potenciální počet obětí na rozumné číslo. Nemluvě o tom, že ne všechny ženy, které se na pobřeží přestěhují, jsou řádně registrovány.“

Marina přikývla. „A co lokalizace jednotlivých vražd?“

Hank se opatrně zvedl a přešel k mapám, které zabíraly velkou část dlouhé stěny. „Všechny vraždy se odehrály ve státě New York, z toho devět vražd přímo v New Yorku.“ Ukázal na druhou, podrobnější mapu, kde bylo celkem devět červených bodů.

Marina se na ně chvíli dívala, jako kdyby se snažila v rozmístění vražd najít pravidlo. Nakonec to vzdala. „Ale třeba tyhle dvě jsou poměrně blízko sebe,“ ukázala na mapu státu.

„Tyhle dvě vraždy v Albany od sebe dělí šestnáct let.“

„Aha,“ utrousila Marina.

„Na rozdíl od nich tyhle,“ ukázal Hank na dvě poměrně blízké červené tečky na mapě města New York, „se staly v jednom jediném roce.“

„Žádné místo činu se neopakovalo?“

„Ne.“

„Nějaká spojitost mezi jednotlivými lokalitami?“

Hank přikývl. „Samozřejmě. Jedná se o odlehlější místa v průmyslových čtvrtích, docích anebo na samotách. Nikdy nevráždil na hustě zalidněném nebo rušném místě.“

„A co bezdomovci a squatterři?“

Hank zavrtěl hlavou. „Vzhledem k tomu, jak dlouho dělí jednotlivé vraždy, si myslím, že tohle také dokonale plánuje. Vybírá si místa, sleduje je a nevylučují ani to, že si nainstaluje kamery, i když jsme zatím žádnou nenašli, ale musí mít o dané lokalitě skvělý přehled. Nikdy se neobjevili žádní věrohodní svědci, kteří by jakkoli pomohli s jeho odhalením.“

Marina se na chvíli zamyslela. Pak se jen zeptala: „Proč?“

Hank se na ni od mapy otočil a naklonil hlavu na stranu. „Abych odpověděl, potřeboval bych otázku trochu konkretizovat.“

Marina se dál dívala na mapu, pak se její pohled plynule přesunul na fotky obětí. Patnáct fotek mrtvých žen v záběrech, kde vypadaly civilně – zvětšené fotografie z řidičských průkazů, ročenek, některé očividně z rodinného alba. A hned pod nimi snímky, které nemohl udělat nikdo jiný než Fotograf. Když Marina do Hankova bytu přišla, nad fotografiemi se jí zvedl žaludek. Jak si někdo může vyzdobit stěnu rozřezanými, ještě nemrtvými těly? Po několika dnech si uvědomila, jak jednoduché to v Hankově případě je. Jedná se jen o práci. A přesně tak se nyní na snímky díval, jako na něco, co mu pomůže vyřešit případ. Alespoň si tím byl podle vlastních slov víc než jistý. Nakonec svou otázku doplnila: „Proč si s tím dává tolik práce? Co tím chce dokázat?“

Hank pokyvoval hlavou.

„Každý vrah přece něco sleduje,“ pokračovala Marina. „Chce se předvádět?“

„Jistě, jinak by nedělal fotografie a neposílal je.“

„Ale proč je posílá policii?“

„Protože si tak moc věří.“

„Protože si myslí, že ho nikdy nechytíte?“

„Ano.“

„Ale proč tolik úsilí? Věnuje týdny i měsíce příprav na to, aby zabil jednu ženu. Tři měsíce života, kdy plánuje, hledá oběť, která mu bude sedět, pátrá po místě, kde mu nikdo nebude překážet, potom udělá pár fotek, ženu zabije a pochlubí se. To je smysl života?“

„Z jeho pohledu ano.“

„Nejsou ty vraždy nějak nábožensky motivované?“

„Ne.“

„Sexuálně?“

„Ani v jednom případě nebyla oběť znásilněna a ani se nenašly stopy spermatu.“

„A rasovou nenávist bych v tom taky nehledala.“

„Ano, i to jsme vyloučili. Většina obětí jsou bělošky, ale jsou zde i Afroameričanky a zástupkyně dalších ras. Nejedná se ani o zločiny homofobní, pouze dvě oběti měly prokazatelně lesbické sklony.“

„Takže prostě víceméně třicátnice, co se špatně přestěhovaly.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Nenechal vrah někdy nějaký vzkaz?“

„Ne, vždy jen fotky. Pokud se chce nechat chytit, neusnadňuje nám to.“

„Jako kdyby chtěl z policie dostat maximum.“

„A jestli tohle je maximum, tak jsme tragičtí,“ shrnul Hank.

Marina očima přehlédla jednotlivé mrtvé, ale nešlo jí o tváře, chtěla se zaměřit na způsob, jakým umíraly. Těla se před ní otevírala jako knihy, které chtějí vyprávět brutální příběhy. „A co způsoby zabiti? Je v nich spojitost?“

Hank ukázal na první tři mrtvé. „Eliza Durham, Sandra Terry a Esmeralda Kirkman. Kompozice jsou podobné. V podstatě se jednalo o ležící těla, neboť Terry zemřela dřív, než stačil nafotit víc záběrů. Myslím, že to byl důvod k tomu, jak dopadlo její tělo. Ve vzteku ji doslova rozmlátil. S každou další vraždou byly kompozice propracovanější. Reneé Richards fotil zavěšenou na provazech v prázdné továrně. Dana Fox skončila připoutaná na BDSM kříži, River Summers nafotil jako vílu u jezera.“

Marina pokyvovala hlavou a přeskakovala z jednoho znetvořeného těla na druhé. I když se jí přičilo přiznat to nahlas, některé aranže na ni působily až uměleckým dojmem. Kdyby nevěděla, že se skutečně jedná o lidská těla, těla žen, která v době focení ještě žila, dýchala, myslela, skoro by i řekla, že na těch fotkách je něco krásného. Zvráceného, ale umělecky krásného. „Neměl způsob zabiti nějakou spojitost s těmi ženami?“

Hanka potěšilo, jakým způsobem přemýšlí. „Pokud ano, jedná se o jakési metaforické vyjádření, které je možné napasovat na určitý aspekt každé z žen. Dana Fox nevyznávala BDSM, i když někteří známí o ní tvrdily, že byla určitým způsobem dominantní. River Summers údajně často svým známým v New Yorku říkala, že by se ráda vrátila do Montany, že jí chybí příroda. Quentin, kterou fotil jako mořskou pannu, vyrůstala v rodině rybáře. I když tu spojitost je možné najít, nijak to nepomohlo.“

„Co když tím chtěl dát něco těm ženám? Co když nechtěl, aby byly zapomenuty?“

Hank naklonil hlavu na stranu a Marina tak snadno poznala, že tohle není varianta, o níž by detektiv nějak zvlášť uvažoval. „Měl je za natolik bezvýznamné, že je chtěl zviditelnit?“

„Anebo pro něj byly naopak významné, že chtěl, aby na ně nezapomněli ostatní.“

Hank o tom chvíli uvažoval, ale pak zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že by to byla tahle varianta. Než jsme se začali bavit o obětech, na kolik jejich jmen jste si vzpomněla?“

Marina musela přiznat, že na žádné.

„Z toho důvodu si myslím, že v centru je vrah sám. Připomíná mi to jeden případ, který řešil Raymond Hammett.“

Marina povytáhla obočí. „To byl váš kolega ještě před Larisou, že?“

„Ano, Raymond Hammett zemřel před osmi lety, když jsme spolu řešili případ Finistera O'Hallorana.“

„Ten případ, kvůli němuž zemřela i Larisa?“

Hank se na chvíli odmlčel.

Marina nedokázala v jeho tváři nic vyčíst. Neviděla emoce bolestné ztráty, neviděla smutek nad tím, že přišel o kolegy, neviděla nic, ani bolest, kterou mu způsobovalo současné zranění.

Nakonec řekl: „Není to paradoxní? Jak jeden člověk dokáže ničit životy i po tolik letech? Finister O'Halloran pro mě byl případ. Pravda, případ, při němž zemřel můj kolega, ale nenapadlo mě, že to bude případ, který zabije i Larisu. A další lidi. Chápu, jak naivně to zní, ale když jsem jeho případ vyřešil, skončilo to pro mě. Myslel jsem, že je hotovo. Jenže ono ani zdaleka nebylo.“

„Litujete toho, že jste něco neudělal jinak?“

Hank Marinu chvíli pozoroval, než odpověděl: „Poučil jsem se.“

Pomalu přikývla. „To je asi dobře, z podobných kritických situací by se měl člověk poučit.“

Na to Hank nic neřekl.

„O jakém případě jste chtěl mluvit? Říkal jste, že Raymond Hammett řešil nějaký případ, na kterém jste mi chtěl něco ilustrovat.“

„Ano, případ Černý Narcis. Slyšela jste o něm?“

„Jistě.“

„Černý Narcis byl v podstatě následovník Černé Dahlie. Jenže ty případy se diametrálně lišily. Černá Dahlie není pojmenování vraha, je to pojmenování oběti. Je to jeden z mála případů, které se proslavily právě na základě oběti. Nikdo by si Elizabeth Short nepamatoval, kdyby nezemřela tak, jak zemřela.“

„To je kruté,“ utrousila Marina.

„Ano. Byla by prostě jednou z mnoha. Ale v jejím případě z hlediska historického nejde o vraha. Samozřejmě, lidé by chtěli vědět, kdo ji zavraždil, ale důležitá je ona, znetvořená oběť. U Černého Narcise nešlo o oběti, ale o vraha. Ten se chtěl proslavit. A nakonec se mu to podařilo. Myslím, že na případ Fotografa je třeba se dívat stejně jako na Černého Narcise. Nejde o oběti samotné, ale o vraha a jeho zviditelnění se. Při sérii vražd vrahovi nikdy nejde o oběti, nejde mu o to, aby se staly známými, jde o to, aby vešlo ve známost jeho vraždění. Anebo aby ukojil své choutky, které by v případě Fotografa mohly být spojeny s čirou touhou ničit lidské tělo, provádět jeho dekonstrukci, kterou si zaznamená. A vytvořit jakési umělecké dílo, jehož zvrácenost bude chápat jen on sám.“

Nastalo ticho. Nakonec jej narušila Marina: „Albert Johannes, že ano? Tak se jmenoval vrah, kterého identifikovali jako Černého Narcise.“

„Ano. Už je to skoro třicet let, co ho Raymond Hammett dostal.“

„Dost jsem o tom případu na škole četla.“

„A čím vás zaujal?“

„Svou teatrálností.“

„Ano, to je další věc, která ho s Fotografem spojuje.“

ČERNÝ NARCIS (1991)

Raymond Hammett překročil čtyřicítku. Pořád všem kolem připadal v plné síle, ale sám sebe vnímal jako starce. Starce, který už měl skončit. Na jeho fyzické stránce to nebylo znát, ale vnitřně se v něm cosi lámalo. Při pohledu na něj nikdo nepochyboval, že má před sebou ještě dlouhou kariéru. Vyšší muž, dravčí rysy, silný tah na bránu. Ale i takoví lidé se dostanou do bodu, kdy je toho moc, kdy mají pocit, že už se jim nechce dál, že by bylo jednodušší to zabalit, vykašlat se na všechno a zbytek života rybařit na Aljašce. Raymond Hammett dělal pro losangeleskou policii už dvacet let. Měl za sebou spoustu případů, jež by si za rámeček nedal, i když za jejich vyřešení ho oslavovali. Jenže pak přišel Černý Narcis.

L. A. mělo už svou Černou Dahlii, tak proč nemít i Černého Narcise. Ani po dvou letech, kdy řádění začalo, se identitu Černého Narcise nepodařilo odhalit. Každé ráno se Raymond Hammett budil s jedinou myšlenkou: Kdy to skončí?

Podobnost s případem Černá Dahlia ale netkvěl jen v samotném jméně. Elizabeth Short byla mladou ženou, která se z východního pobřeží dostala až do Kalifornie, kde se snažila uchytit. Měla své problémy, ale nikdo v jejím okolí nepředpokládal, že by mohla ve dvaadvaceti letech skončit rozpuštěná v západní části South Norton Avenue s úsměvem rozříznutým od ucha k uchu, s mnoha četnými bodnými ranami,

odřezanými kusy masa a vnitřnostmi umístěnými pod zadkem. Raymonda Hammetta vždy zamrazilo, když si uvědomil, že případ Černé Dahlie nebyl nikdy vyřešen. Nechtěl, aby se Černý Narcis zapsal do historie stejným způsobem.

Černý Narcis o sobě dal poprvé vědět v roce 1989, když se objevilo tělo Amandy Dillon. Jako kdyby vrah chtěl připomenout smrt Černé Dahlie. V bizarním vzdání holdu vrahovi z roku 1947 bylo tělo Dillon rozříznuté na dva kusy, horní polovina s rukama zvednutýma a ohnutýma v loktech, jako kdyby mrtvá pózovala, hlavu natočenou doleva, jako by se dívala na květ narcisu položený vedle sebe. Zbytek kompozice vrahovi dle všeho nevyšel. Nejspíš neměl dostatek času, aby vše vypadalo tak, jak zamýšlel. Nohy byly pohozené stranou, ale celkově tělo neneslo další známky násilí, žádné řezné rány, žádná část nechyběla. Celé bylo zamazané krví, což v případě Černé Dahlie neplatilo – tam si dal vrah tu práci a tělo stačil umýt. Jenže v roce 1947 vypadalo Los Angeles trochu jinak než o víc jak čtyřicet let později. Zástavba pokročila, počet obyvatel se téměř zdvojnásobil. Současný vrah už neměl tolik klidu jako jeho předchůdce. A přesto se mu od 15. ledna 1989 podařilo zabít dalších osm žen. To rozhodně nesvědčilo o neschopnosti. A jako by se s každou další zabitou zlepšoval, jako by každá smrt – z jeho zvráceného pohledu – byla dokonalejší a čistší. Amandou Dillon to začalo a pak to pokračovalo dál, až k Lottě Hardberg, poslední oběti. Byla nalezena před měsícem. Tam, kde Černý Narcis na začátku vzdával hold jinému šílenci, tam se nyní rozhodl vzdávat hold samotnému Hollywoodu. Lottu Hardberg našli ubodanou v koupelně motelového

pokoje. Jako kdyby se šla zrovna sprchovat. Byla nahá, měla probodnutou dlaň, několik hlubokých ran na prsou, břichu a stehnech. Voda ze sprchy uchycené na stěně stále tekla, když dorazili, a přesto se všechna krev nesmyla. Na místě našli i narcis, který měl od páté oběti černou barvu. Vrah květ máčel v inkoustu.

Raymond Hammett měl devět míst činu, devět scén, kdy každá stačila na jednu noční můru. A nezdálo se, že by jeho tým měl jakékoli vodítko k tomu, aby se vraždy na devítce zastavily. Jednalo se o inteligentního vraha, jednu osobu už jen podle toho, že vraždy dělilo vždy několik měsíců, jako by se vrah dlouho připravoval. Navíc pokud by se jednalo o dvojici nebo skupinu, bylo by mnohem jednodušší je odhalit. Skupina dělá víc chyb než jednotlivec. A tenhle chyby nedělal. Lepší místo si pro vraždy vybrat nemohl. Kolem jeho jména se vytvořil téměř kult, stal se temnou celebritou Města andělů. Co hůř, někteří ho dokonce vnímali jako umělce, který nemaluje, nepíše scénáře ani knihy, ale vyjadřuje se vraždami. Vnímali ho jako sochaře pracujícího s živým materiálem.

Ano, Raymond Hammett se cítil unavený a věděl, že ta únava nepřejde, dokud nebude případ vyřešen. Navíc kvůli jednomu vrahovi se oddělení nezastavilo a museli pracovat na vícero případech. Ne, nemyslel si, že si po čtyřicítce bude připadat starý a k nepoužití, ale zrovna dnes ráno se přesně s takovými pocity probudil.

Šel si zaběhat. Ještě nebylo takové horko a hodina nepokročila, ale stejně už míjel spousty kolemjdoucích i další běžce, mladé i staré, lidi na kolečkových bruslích, sem tam někoho na kole. Po běhu se svlékl do spodního prádla, nechal vyniknout svoje

šlachovité tělo a šel si ještě zacvičit. Pustil si k tomu zprávy, aby měl přehled o dění. Vždycky si pouštěl jenom zprávy. Po cvičení si dopřál pořádnou sprchu a nakonec i vydatnou snídani. Vypil téměř litr džusu. Televizi měl stále zapnutou. A právě slyšel: „... tělo nebylo doposud identifikováno, ale podle znetvoření a naaranžování se dá předpokládat, že se jedná o další oběť vraha, který je označován jako Černý Narcis.“

Zprávy běžely dál. Raymond Hammett se díval na rozmazané záběry z místa činu. Ač z noci, vše dobře nasvícené, dokonce použili i vrtulník.

Posadil se. Pak se zvedl. A znovu se posadil. Chvilí to vypadalo, že neví, co by měl udělat, snad zvednout židli a třísknout s ní, ale nakonec si to rozmyslel. Místo toho odložil džus a dvěma ráznými kroky stanul u telefonu, který popadl a rovnou vytočil číslo do velitelovy kanceláře.

„Ahoj Rayi,“ ozval se na druhé straně klidný hlas.

„Jak kurva víš, že jsem to já?“

„Bylo mi jasné, že zavoláš.“

„Tak to kurva doufám, že existuje nějaký vysvětlení, proč jako vedoucí vyšetřovatel doteď nevím nic o tom, že máme další vraždu?“

„Uklidni se, Rayi,“ pokračoval hlas klidně.

„Jak se mám kurva uklidnit, když se mou vyjebáváte? Jak mám kurva vést případ, když mi ani nejste schopný říct, že se objevila další mrtvola? Jak je kurva možný, že média tohle ví dřív než já?“

Chvilí bylo ticho. „Už ses uklidnil?“

„Ne, to jsem se kurva neuklidnil!“

„Ještě chvíli řvi a je mi jedno, jak dlouho tu děláš, je mi jedno, co máš za sebou, a z toho případu tě odvolám.“

„Tak mi kurva řekni, proč do prdele nevím, že ten sráč zabil další ženskou?“ Raymond Hammett se maximálně snažil, aby z něj slova vycházela proceděná skrze zuby a nikoli jako křik.

„Protože by ses nevyspal. Protože bychom tě museli vzbudit, nenabral bys dost sil, neprospělo by to nikomu, takže—“

„Snad dobře vím,“ přerušil ho Raymond Hammett, „na co mám sílu a na co ne.“

„Popravdě, Rayi? Myslím, že ne. Už toho máš dost, ten případ ti leze na mozek a začíná se to na tobě projevovat.“

„A jak jako?“

„Jsi unavený, protivný a vybíjíš si frustraci na lidech kolem sebe.“

„Hovno si vybíjím.“

„Co jsi řekl včera Ramirez, když přišla pozdě na poradu, ale podotýkám, že měla dobrý důvod, aby se zdržela, jelikož jsme měli dole problém s bandou prostitutek?“

Raymond Hammett mlčel.

„No tak, co jsi jí řekl?“

Raymond Hammett si povzdechl. „Že jestli ještě jednou přijde pozdě, může se vrátit do Mexika, tam je spousta lidí, co čekají na příležitost, jakou dostala ona, a budou dochvilnější.“

„Ano, přesně tohle mi sdělila.“

„Podala na mě stížnost?“

„Oficiální ne.“

„Podáš ji ty?“

„Ne, pokud se jí omluvíš.“

„Jasně, že se jí omluvím, je to dobrá ženská. Jenom mě sere, když není něco vyřešený a—“

„A o tom mluvím, Rayi. Je toho na tebe hodně. Chtěl jsem, aby ses jednou vyspal. To je všechno. Místo činu počká.“

„Co když už ho kontaminovali?“

„Takže teď chceš naznačit, že naši lidi nejsou schopní dělat svoji práci? Že nemáme dost dobré lidi, aby zajistili místo činu bez toho, aby ses na něm objevil ty a všechno koordinoval? Vážně mi tohle naznačuješ?“

„Ne do prdele, jenom mi přijde, žes mě obešel.“

„Na to ti seru, jak ti to přijde. Dej si snídani, obleč se a přijed', budou tam na tebe čekat. Ale zkus si ještě na někoho otevřít hubu a můžeš si být jistý, že chvíli nějaký to místo činu neuvidíš.“

„Vyhrožuješ mi?“

„Jo, Rayi, je to vtipné, ale ze svého postu můžu. A jestli ti to pořád nedošlo, dělám to pro tvé dobro.“

„No jo,“ řekl Raymond Hammett a zavěsil. Jelikož už snídal, udělal zbytek toho, co mu velitel řekl. Oblékl se a rozjel se na místo činu.

* * *

Slunce už pražilo a na skvrny zaschlé krve usedaly mouchy. Bylo jim jedno, že zde někdo zemřel, že by se zesnulé měla projevit trocha úcty. Když kolem krvavých kaluží někdo prošel, některé mouchy se zvedly a odlétly, jiné se tím ani neobtěžovaly. Jakmile se člověk vzdálil, vrátily se i ty bázlivější.

Raymond Hammett scénu pozoroval. Kromě černého narcisu položeného pod nohy oběti, jako kdyby se mělo jednat o vzdání holdu, viděl preciznost, kterou si s vrahem dlouhodobě spojovali. Oběť ležela za plentami. Raymond Hammett shlížel na krásnou

ženu. Alespoň takový byl první dojem. Ležela na zemi na zádech, na sobě měla dlouhou večerní róbu, kolem hrudníku a boků těsnou a od pasu dolů volnou. Na očích velké černé brýle, což nijak nezakrylo protáhlý obličej. Vlasy vyčesané do širokého drdolu, z čela se jí uvolnilo několik pramenů a spadaly přes ucho. Snad jediný prvek, který kazil jinak dokonalý výjev. V dekoltu měla perlový náhrdelník s broží, na rukou dlouhé sametové černé rukavice zakrývající celá předloktí. Jedna dlaň jí ležela přes břicho, druhou měla v téměř přesném pravém úhlu nataženou od těla. V prstech volně držela špičku s dohořelou cigaretou. Popel ležel v deformovaném válečku hned vedle špačku. Až do tohohle bodu by se jednalo o poměrně krásnou momentku. Nebýt toho, že se od ženy na všechny stany rozlévala krev. Až na to, že v oblasti břicha a klína šaty ztvrdly, jak v nich nacucaná krev zaschla. Až na to, že ženin hrudník byl propadlý. Zakrývala jej látka, dost silná na to, aby nebylo nic konkrétního vidět, ale už ne dost na to, aby si člověk nezačal domýšlet, jak asi bude vypadat tělo poté, co ho svléknou. Zatím to nikdo neudělal, stopy hledali kolem oběti.

Raymond Hammett chvíli nad tělem stál, po boku měl Luisu Ramirez a Masona Derma, dva své nejlepší detektivy. Nikdo z nich nic neříkal. Oba věděli, že je šéf nasraný, takže raději mlčeli. Nechávali ho, ať si v klidu udělá obrázek o tom, kde se ocitli, jak místo činu vypadá, co nesedí, jak se sem tělo asi dostalo, kde by mohli najít něco, co by jim pomohlo vraha vypátrat, kde je jeho slabina, ač v tomhle případě si byli téměř jistí, že na nic nenarazí. Stejně jako na všech předchozích Narcisových místech činu.

Raymond Hammett si povzdechl a pak se zeptal: „Tak co máme? Nebo spíš, co nemáme?“

Slova se chtěl ujmout Derm, ale Ramirez ho předběhla: „Mladá běloška, věk odhadem pětadvacet.“

„Takže totožnost nemáme,“ shrnul Raymond Hammett stručně.

„Ne,“ potvrdila.

„Máme ji podle čeho zjistit?“

„Otisky prstů byly odebrány, otisky zubů uděláme, doklady oběti jsme zatím nenašli, ale už prohledáváme registr pohřešovaných, jestli by na ni někdo naseděl.“

Raymond Hammett přikývl. „Nějaké konkrétní stopy?“

Slova se chopil Mason Derm: „Kolem těla se našlo akorát to, co vidíš. Tráva je trochu zvalená, ale nic konkrétního jsme v ní nenašli. Nejsou patrné stopy auta, musel ji sem přinést. A nejbližší silnice je... sto metrů, asi.“

Raymond Hammett znovu jen přikývl. „Otisky a krev, které by naznačovaly, odkud ji přinesl?“

„Parkem chodí moc lidí, aby se dalo uvažovat o tom, že nás otisky někam dovedou.“

„A ta krev?“ zdůraznil Raymond Hammett to, co mu přišlo důležitější.

Odpověděla Ramirez: „Nic.“

„Svědkové?“

„Zatím jsme žádné nenašli, nevěrohodné.“

„Vysvětlete mi,“ obrátil Raymond Hammett pohled od mrtvoly k výsměšně modrému nebi, „jak je možné, že najdeme takhle naaranžovanou mrtvolu v parku, kde denně projde... Kolik? Tisíce lidí? A nikdo nic neví? Nikdo nikoho neviděl? Nikdo...“ Raymond

Hammett se odmlčel. A pak jen řekl: „Že by to bylo až tak jednoduché?“

Ramirez a Derm se po sobě podívali.

„Něco... něco nám uniká?“ zeptal se nakonec Mason.

Raymond Hammett pokrčil rameny. „Něco nám uniká už sakra dlouho, ale zrovna mě napadlo, jak je možné, že nikdy nemáme od svědků informace, které by nám byly jakkoli prospěšné.“

Mladší detektivové se po sobě znovu podívali, možná v domněnání, že si z nich šéf dělá srandu, ale nakonec mlčeli a jen poslouchali.

„Co když,“ nadhodil Raymond Hammett, „jsme nikdy nic nezjistili prostě proto, že jsme se jenom špatně ptali?“

„Hodláš to nějak rozvést?“ pobídla ho Ramirez.

Přikývl. „Co když jsme si neuvědomili skutečnost, kterou máme pořád před sebou.“

„Jakou?“

„Že jsme v Los Angeles, jsme v Hollywoodu.“

Oba detektivové tuhle jednoznačnou skutečnost potvrdili.

„A díky tomu zapomínáme na to, co se tu děje pořád.“

„A to je?“ vrtěl Derm nechápavě hlavou.

„Točí se tu filmy. Jak často tady vidáte lidi s kamerou, štáby?“

„Často,“ přisvědčila Ramirez.

Derm jen beze slova přikývl.

„A co v tu chvíli děláte?“

„Když vidíme, že někdo natáčí nějakou scénu?“ zeptala se Ramirez.

Opět jen pokývl hlavou.

„No... neudělám nic,“ zamyslela se detektivka.
„Projdu kolem, to je celé.“

„Přesně,“ ušklíbl se Raymond Hammett koutkem úst. Nechal detektivu trochu přemýšlet.

První se ozvala Ramirez: „Počkej, ty si myslíš, že vrah tu naaranžoval natáčení nějaké filmové scény, ale ve skutečnosti si tu chystal místo činu?“

„Je to výstřel naslepo,“ přiznal Raymond Hammett, „ale dává mi to smysl.“

„To dává, ale...“ nedokončila Ramirez větu. „Přece bychom si–“

Raymond Hammett zavrtěl hlavou. „Nevšimli. Právě že nevšimli, i když to celou dobu máme před nosem. Ten člověk miluje filmy, anebo je prostě využívá k vraždám. Všechno tu má spojitost s filmem, ale je to tak okaté, že jsme to prostě přehlíželi.“

„Počkej, počkej, počkej,“ brzdil ho Derm. „To mi chceš říct, že se dva roky trápíme s tím, jak je možné, že z místa činu nemáme stopy, že nejsou věrohodní svědkové, ale ty pak najednou přijdeš s touhle bombou? To přece... přece sis to nemohl jen tak vycucat z prstu!“

Ramirez místo toho, aby hleděla na kolegy, pozorovala mrtvolu, jako kdyby se na ni dívala poprvé. Očima těkala po těle i po jeho okolí, ale nezdálo se, že by něco našla. Přesto řekla: „Ray si nic nevycucal z prstu, jen si všiml něčeho, čeho jsme si my nevšimli.“

Raymond Hammett se lehce povýšenecky usmál.

Derm se také snažil něco najít, ale viděl jen mrtvé tělo, krev a lehce udusanou trávu, nic víc.

„Tady,“ sehnul se Raymond Hammett a ukázal na místo v trávě, které se na první pohled nejevilo ničím zajímavé.

Oba mladší detektivové se sehnuli. Dívali se do toho místa, až nakonec Derm pronesl: „Hele, Rayi, nezačínáš blbnout?“

Raymond Hammett se na něj zašklebil.

„To je... rýha v zemi,“ řekla Ramirez. „To mohl někdo udělat botou.“

Raymond Hammett nic neřekl, jen se posunul, ani ne o metr, a ukázal na další místo.

Detektivové přešli za ním a znovu se sklonili. Na jejich tvářích se objevily zmatené výrazy.

„To vypadá...“ nedokončil Derm.

„A tady je ještě jedna,“ ukázala Ramirez. Tři menší prohlubně v zemi, na první pohled snadno přehlédnutelné.

„Co to má být?“ nechytal se Derm.

„Mohly by to být stopy po stativu kamery.“

„To je...“ Derm měl problém dokončovat věty. „Ale to by znamenalo, že tu byl štáb, víc lidí.“

„Pravděpodobně,“ pokyvoval Raymond Hammett hlavou.

„Jak by si mohli nevšimnout, že se jim na place najednou objevila mrtvola?“

Ramirez se podívala přímo na Raymonda Hammetta. „Nebo si snad myslíš, že Černý Narcis není jeden člověk, ale je to skupina, která zabíjí holky pro zábavu?“

„To mám na tohle odpovědět na základě tří malých děr v zemi? Zas tak dobrý nejsem. Chci, abyste se ptali lidí, co tu jsou pravidelně – venčí tu psa, prodávají hot dogy, zmrzlinu, mají tu nedaleko práci – jestli něco neviděli. A když říkám něco, myslím tím filmový štáb, který tu natáčel. Třeba si vzpomenou, třeba začneme tuhle posranou sérii konečně rozplétat.“

„A co budeš dělat ty?“ zeptala se Ramirez.

„Já zkusím zjistit, jestli se filmy nenatáčely i na předchozích místech činu.“

„To bude dřina,“ nadhodil Derm.

„Tak někoho zaúkoluju. Jo, a ještě jedna věc,“ zvedl Raymond Hammett ukazovák, jako kdyby si na to právě vzpomněl. Pohledem ulpěl na Luise. „Když tu máme svědka,“ ukázal na Masona, „chtěl bych se ti oficiálně omluvit za své chování, kterým jsem tě včera urazil. Slova, která jsem pronesl, se tě mohla dotknout, což mě mrzí. Nechtěl jsem ti ublížit, jen toho na mě bylo moc a nějak mě to přemohlo. Omlouvám se.“

Ramirez se usmála. „Omluva přijata. Jak těžký bylo tohle říct?“

„Nacvičoval jsem si to od chvíle, co mě o to vrchní požádal.“

„Sám by ses neomluvil.“

Raymond Hammett mávl rukou. „Já už dávno zapomněl, že se to stalo.“

„To zahřeje,“ zašklebila se Luisa.

„Běžte raději dělat svoji práci,“ zavelel Raymond Hammett k rozchodu.

* * *

„Tak tobě se nelíbilo, co jsem říkal?“ Raymond Hammett držel Luisu za vlasy a zezadu se nad ní skláněl. „Copak nejsi jenom mexická špína, která si nic jinýho nezaslouží?“

Nic neřekla.

Přitáhl ji za vlasy, bolestivě.

„A-ano, jsem,“ vykoktala se zavřenýma očima. V tu chvíli do ní Raymond Hammett začal znovu přirážet. Tvrdě, jeho kostnatá pánev narážela do jejího

zaobleného zadku, který se divoce vlnil. S každým hlubokým zasunutím měla co dělat, aby neletěla po hlavě, ale on ji držel pevně.

„Jo, seš jenom mexická děvka, co pěkně podrží svýmu šéfíkovi.“

Luisa hekala, jako kdyby se nacházela na pomezí slasti a agónie. Nechtěla, aby přestal. A Raymond Hammett to neměl v plánu. Když se udělal, zůstal v Ramirez chvíli zaražený, potom ho vytáhl a sundával si kondom, jako kdyby to bylo něco, co už na těle déle nesnese.

Luisa ještě chvíli zůstala jako kočka se zády vyklenutými, ale pak padla na skrčená kolena, snažila se nespadnout z taburetu. Rychle oddechovala. Zklidňovala se velmi pomalu, tělo se přestávalo třást. Raymond Hammett zatím seděl v křesle, nahý, již ochablý penis ještě vlhký spermatem, jehož zbytky si neotřel. Jeho chlupatý hrudník se pohyboval v mělkém oddechování, v ruce měl sklenici s whisky, ale zatím se nenapil.

Ramirez se konečně zvedla a posadila se naproti. Mezi povislými prsy jí stékal pot. Oči upírala na Raymonda Hammetta. Rozpuštěné vlasy jí zplihle visely přes záda a ramena, prameny se neposedně proplétaly a některé se jí přilepily ke spánkům.

„Jak můžeš vydržet tak dlouho?“ zeptala se nakonec.

„Asi stáří,“ pronesl Raymond Hammett a napil se. „Už to nejde tak snadno.“

„Já už ti normálně chtěla říct, ať toho necháš, nebo se mi urvou rodidla.“

„Nelíbilo se ti to?“

„Ale jo, líbilo. Nakonec jsem nic neřekla, ne?“

Raymond Hammett přikývl.

Luisa se zvedla, aby přes sebe hodila župan.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se Raymond Hammett.

„Vodu.“

Věděl to, ale stejně se vždycky zeptal. Po milování byla vždy žíznivá. Později si dá kávu.

„Díky,“ řekla, když jí podal sklenici. Vzala si župan, ale nechala ho volně, takže měl výhled na její hrudník a břicho. Sledoval pomalu mizející zarudlé skvrny pod jejími prsy. Jo, líbilo se jí to.

„Dáš si kafe?“

„Za chvíli.“

Přikývl.

„Víš, že mi to můžeš říkat jenom tady?“ prolomila po chvíli ticho.

Zamračil se, protože si nebyl jistý, jestli chápe.

„To, jak mě urážíš. Líbí se mi to, ale jenom tady. Nechci, abys to říkal před ostatními.“

„Já vím.“

„Tak... proč?“

Raymond Hammett se jí při odpovědi díval do očí. „Černý Narcis mě frustruje. Nebylo to nic proti tobě. Jen jsi přišla pozdě a já si potřeboval vylít vztek. Prostě to ze mě vypadlo. Mrzí mě to, neměl bych s tebou takhle jednat veřejně.“

Luisa se usmála. „Jo, tohle už je lepší omluva.“

Detektiv se zvedl. „Dáš si něco k jídlu?“

Luisa to chvíli zvažovala, ale pak zavrtěla hlavou. „Tenhle týden už jsem domů přišla několikrát dost pozdě, takže bude lepší, když pro jednou dorazím, abych uspala děti.“

Raymond Hammett přikývl a natáhl si tepláky. „Pokročili jste nějak s tím místem činu? Nějací svědkové, kteří by viděli filmaře?“

„Takže už jsme zpátky v pracovním módu.“

Raymond Hammett jen pokrčil rameny a vytáhl z ledničky zbytek sendviče s burákovým máslem. „Chceš dělat něco jiného?“

Luisa zavrtěla hlavou, usmívala se. „Ne, už tě tam nepustím.“ Posadila se k jídelnímu stolu. „Kdybysme se něco dozvěděli, už to víš.“

„A co si o té teorii myslíš?“ nadhodil Raymond a zakousl se do chleba.

„Popravdě?“ hodila si Ramirez nohu přes nohu a napila se vody. „Myslím si, že se tu chytáme stébła. Když jsem o tom tak přemýšlela, stopy v hlíně můžou být od jakéhokoli stativu. Copak tam nemohl nějaký chlap točit rodinku při pikniku? Mohl to být kdokoli. Učitel filmoval školní představení, chovatel psa při cvičení. Prostě jsme se na to moc rychle upnuli, to si myslím.“

„Asi máš pravdu. Nechal jsem se unést tím, že by tohle konečně mohla být stopa, která nám pomůže prolomit smůlu kolem Černého Narcise. Ale chci to zkusit. Třeba z toho něco bude.“

„A když ne?“

„Tak to budeme zkoušet dál.“

„Jo, to asi budeme.“

„Dva roky řešíme jeden případ. A lidi umíraj.“ Raymond Hammett smutně zavrtěl hlavou. „Takhle by to prostě nemělo být. Máme lidem pomáhat, máme je chránit, ale my se akorát díváme, jak další umírají, a ještě ke všemu tak groteskním způsobem.“

„Tohle město je celý groteskní,“ neodpustila si Luisa a bylo vidět, že to pronáší s pohrdáním.

„Jak to myslíš?“

„To pozlátko, ale přitom jsou tu ghetta, lidi se tu střílejí. Všichni zvenku vidí jen to, jak skvělý filmy se tu točí, ale sakra, i v Mexiku máme dobrý filmy. Američani Mexiko vidí jako nějaký zastalej stát, ale vydej se tady do ulic, do těch skutečných, ne do Beverly nebo Bel-Air. Tam nežijou skuteční lidi, tam žijou... postavy. Tady venku... tady je skutečnej život a není pěkněj. A Černej Narcis... To je akorát potvrzení toho, jak je tohle město bizarní. Nemůže mít normálního vraha, kterej někoho sejme ve vzteku, ne, Los Angeles musí mít magora, kterej napodobuje scény ze slavných filmů. To je prostě na palici.“ Luisa se odmlčela.

Raymond Hammett se umíval. „Tohle jsi ze sebe potřebovala dostat, co?“

„Asi jo.“

„A dost se ti při té litanii vrátil přízvuk.“

„Ty už běž taky do prdele.“

Raymond Hammett se usmál. „Dáš si to kafe?“

„Jo,“ řekla, vstala a začala se pomalu oblékat. „Chceš se zítra soustředit na tu teorii s filmama?“

Raymond Hammett se k ní od linky neotočil. „Shrneme si, co máme.“

„Pokolikátý už?“

„Postý?“

„Asi. Myslíš, že něco vymyslíme?“

„Snažím se neztrácet naději. Fakt nechceš zůstat na večeri?“

„Ne. Máš taky někdy pocit, že jsme toho vraha měli? Že jsme ho už vyslyšali, ale prostě jsme ho pustili, protože se nám nezdál dost podezřelej, protože jsme na něj nic neměli?“

„Ne, takový pocit nemám.“

„Tak já ho mám furt.“

Raymondovi Hammettovi cuklo v koutku. Co když vraha nikdy nedostanou? Co když Černý Narcis bude jen další nevyřešený případ vedle Černé Dahlie, dítěte v krabici a dalších? A co hůř, co když těch mrtvých bude ještě víc? Jeden, dva. Dvakrát tolik. Třikrát tolik... Podíval se na Luisu a ještě jednou by si dal říct, aby si ulevil, ale věděl, že ona už chtít nebude.

FOTOGRAF (2018)

Hank Giorgio se cítil každý den lépe, ale nedával to na sobě nijak zásadně znát. Vnímal, jak moc posedává, že tolik nechodí. Rozhodl se, že to změní, že se začne víc hýbat. Třetí den po návratu z nemocnice už cvičil, i když jen pomalu a rozhodně ne v takové zátěži, jak byl zvyklý. Snažil se neposilovat břišní svalstvo, a tak se omezil hlavně na nohy a na cvičení s rukama – protahování a spíš relaxační cvičení. Musel udržovat v chodu mysl, jinak by se zahltila, ale také potřeboval tělo, které bude dobře fungovat. Jen sem tam si nedopřál odpočinku, což vedlo k tomu, že se vypnul. Ale ne, to se teď nestane. Má měsíc – už necelý – na to, aby odhalil, kdo se skrývá za totožností Fotografa, a on byl rozhodnutý, že tak učiní. Když Marina viděla, že posiluje, nejprve se mu to snažila vymluvit. Jednou. Nakonec se k němu přidala. Cvičili spolu každé ráno a vpoledvečer. Ještě neměli dokončenou sérii cviků, když se Hankovi rozezvonil telefon. Marina si v tu chvíli uvědomila, že je to vlastně poprvé, co Hankovi někdo volá. Alespoň pokud mohla soudit. Několikrát z bytu odešla, ale za její přítomnosti mu určitě nikdo nevolal. Asi čekala, že byt bude jako ústředna.

Hank se podíval na displej telefonu a spatřil jméno svého velitele. „Ahoj šéfe,“ řekl, když hovor přijal.

„Jak ti je?“

„Dobře.“

„Stručnější bejt nemůžeš?“

„Cítím se lépe. Žádné další krvácení, stehy drží pohromadě.“

„Bereš něco na bolest?“

„Ne.“

„Jo, co jsem si taky kurva myslel se tak blbě ptát. Co hlava? Seš v pohodě?“

„Jak mám na tohle odpovědět?“

Vincent Ochoa se na chvíli odmlčel. „Oukej, беру zpět. Ale zeptám se, protože musím: Nebudeš si chtít promluvit s psychologem?“

„Nemyslím si, že by to bylo nutné.“

„Fajn. Takže rovnou k věci. Je ti jasný, že nevolám jen tak?“

„Ano.“

„Seš v pořádném průseru a chápeš proč, že jo?“

„Ano.“

„Všichni z oddělení mají zakázáno ti volat, protože by se ty hovory mohly nahrávat.“

Hank mlčel.

„Jdou po tobě, Hanku. Brzo se s tebou spojí vnitřní záležitosti. Chtěj tě sejmout.“

„To jsi čekal.“

„Ano, čekal. A je ti doufám jasný proč?“

„Zabil jsem policistku.“

Vincent Ochoa na druhém konci do sluchátka vyhekl. „Když to řekneš, úplně mi z toho běhá mráz po zádech. Kurva, Hanku, nezabils nějakou policistku, zabils Larisu. Kromě toho, že to byla skvělá policistka, byla to tvoje dlouholetá parťáčka. V jejich očích to z tebe dělá ještě většího magora. A můžeš na ně klidně zkoušet milosrdenství, který jsi jí dopřál, ale na ně to nezabere. Vnitřní si tě bude chtít podat. Tak to je, tak s tím prosím tě počítej.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Fotograf**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.